

женитѣ въ шемизетки и съ низки токове, младежи съ широки рамене на палтата и съ по два дълги косѣма вмѣсто мустаци — цѣлата оная международна, срѣдна ржка, публика, която се срѣща презъ лѣтото по всѣки известенъ европейски курортъ. До куминтъ, седнали направо на пода, двама работници-италианци разгѣваха омазанъ вестникъ, и почваха да се хранятъ. Лекия вѣтрецъ отъ движението довѣваше мирисъ на море и праскови, смѣсенъ съ дѣхъ на евтинъ саламъ.

Двойката, която се качи най-после, се огледа. Всички скамейки подъ тентата и до парапета бѣха заети. Тѣ се промъкнаха презъ навалищата къмъ носѣтъ на параходчето. Отсреща Венеция изплуваше въ привечерното небе, като огроменъ розовъ медалионъ, въ рамка отъ синьо-зеленъ емайлъ. Слънцето, слѣзло вече надъ хоризонта, огрѣ стройната моминска снага на младата жена, облечена въ изискано проста свѣтла рокля и запали златенъ блѣсъкъ въ тежкитѣ ѝ тъмно-руси коси. Мжжѣтъ, едъръ, съ грубичко, но приятно лице, въ пжтенъ костюмъ и безъ шапка, се бѣ загледалъ въ дѣсно. После, той се